

med, at den Tanke, han udkastede, om, at man muligvis kunde faa større Ammunitionsforsyninger ved Hjælp af Besparelser ved Sikringsstyrkens Omfang, ikke har Bund i Virkeligheden, da det, som sagt, ikke er Pengeforholdene, men Anskaffelsesforholdene, der her har været bestemmende. Om selve Ammunitionsforsyningen, om den Forøgelse, der er foregaaet, om dens Tilstrækkelighed eller Utilstrækkelighed, om de Muligheder, der i saa Henseende foreligger, skal jeg selvfølgelig paa dette Sted i øvrigt ikke udtale mig.

Med Hensyn til det Pengebeløb, der er medgaaet til Militærudgifter, bør jeg maaske i Forbigaaende gøre opmærksom paa, at en særdeles stor Del af de omkring 60 Mill. Kr., der i det forløbne Aar er medgaaet ud over de ordinære Udgifter, skyldes for en stor Del Prisstigninger ved Materielanskaffelser og ved Foranstaltninger, som ogsaa finder Sted under almindelige Forhold.

Det forekommer mig imidlertid, at det vil være heldigt, om vi, før vi her i Salen rejser et Spørgsmaal som dette om Ammunitionsforsyningen og andre tilsvarende vanskelige Spørgsmaal, foretager en Drøftelse af dem indenfor det samlede Ministerium. Naar dette er skabt saaledes, som det nu er, er det netop i den Hensigt at tilvejebringe Mulighed for en saadan Forhaandsforhandling om vanskelige Spørgsmaal. Der har med Hensyn til de nye Ministres Stilling været anvendt forskellige Betegnelser. Det forekommer mig ikke, at de saaledes anvendte Betegnelser har været rammende, og det forekommer mig uheldigt, naar det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds til den af disse Betegnelser, han anvendte, knyttede den Opfattelse, at de nye Medlemmer af Ministeriet skulde sidde i dette som et systematiseret Udtryk for Mistillidsforholdet mellem de paagældende Partier, i hvert Fald hans Parti, og Ministeriet. Hvad man nu end maatte mene om den Ordning, der er truffet, er det jo saa, at den er tilvejebragt ved en Aftale mellem alle Rigsdagens Partier, og alle Partier maa føle sig forpligtede til at gøre det bedst mulige ud af den til Landets Tarv. Men i den Retning virker det ikke, hvis man for et eller to af Ministeriets Medlemmer udelukkende anlægger Synspunktet: systematiseret Udtryk for Mistillidsforholdet til Ministeriet. Den Opgave, de nye Medlemmer af Ministeriet naturligt vil have, vil netop være den som befuldmægtigede Talsmænd for deres Par-

tier paa disses Vegne at forhandle med det øvrige Ministerium. Tidligere foregik en saadan Forhandling paa den Vis, at Formændene for de forskellige Partier i givet Tilfælde deltog i saadanne Forhandlinger. Nu deltager de i disse Forhandlinger som Medlemmer af Ministeriet, som deres Partiers Talsmænd indenfor dette. Skal man anvende en særlig Betegnelse for dem, forekommer det mig, at det rimelige Udtryk vil være: Forhandlingsministre, idet deres Opgave er paa Partiernes Vegne at forhandle med det øvrige Ministerium, og jeg tror da, at det vil være hensigtsmæssigt, at Spørgsmaal af vanskeligere Karakter, før de fremdrages til Behandling her i Salen, drøftes indenfor det samlede Ministerium. Dette udelukker ikke, at Regeringen desuden fører Forhandlinger med Rigsdagens Finansudvalg, det udelukker heller ikke Forhandlinger med Rigsdagen i lukkede Møder eller paa anden tilsvarende Vis, men efter at den nye Ordning er truffet, vil det naturlige være, at Forhandlingen begynder indenfor Ministeriet.

Det er lovet af Ministeriet, at Spørgsmaal, der kunde antages at volde Vanskeligheder, ikke skal føres frem, før Forhandling med Partiernes Repræsentanter i Ministeriet er forsøgt. Det forekommer mig, at den naturlige Følge deraf er, at Partierne heller ikke fører Forslag og Planer frem overfor Ministeriet, førend de ved deres Talsmænd indenfor Ministeriet har foranlediget en Drøftelse af disse Spørgsmaal. Denne Drøftelse kan naturligvis løbe ud paa forskellig Vis. Det kan gaa saaledes, at den skaber Mulighed for at løse Spørgsmaalet i Enighed. Det kan ogsaa gaa saaledes, at Ministeriet kommer til en Erkendelse af, at Spørgsmaalet maa henlægges og ikke føres videre frem. Og det kan endelig gaa saaledes, at der vel ikke kan opnaas Enighed i Ministeriet, men at man dog fra den ene eller den anden Side mener det nødvendigt at føre Sagen frem til Afgørelse paa sædvanlig Vis ved en Debat og en Afstemning paa Rigsdagen.

Der faldt i den ret ejendommelige Tale, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) holdt, fremdeles et Par Bemærkninger, som jeg gerne vil benytte Lejligheden til at knytte nogle Ord til. Det ærede Medlem talte nemlig om en Artikel i det franske Blad „le Temps“, og i Forbindelse dermed sagde han, at dette Blad var Udtryk for det franske Udenrigsministerium. Han gjorde i en vis Forstand det franske Udenrigsmini-